

Kalocsai Nebuló Általános Iskola, Speciális Szakiskola és Egységes
Gyógypedagógiai Módszertani Intézmény

A FOGYATÉKKAL ÉLŐK NEMZETKÖZI NAPJA

alkalmából kiírt

SZÉPIRODALMI PÁLYÁZATRA BEÉRKEZETT PÁLYAMŰVEK

KALOCSA

2014. DECEMBER 3.

A pályázat az Esély a Teljes Életre Közhasznú Egyesület
és a
Klebelsberg Intézményfenntartó Központ Kalocsai Tankerülete
támogatásával került megrendezésre

Tartalomjegyzék

A remény	3
Egy hosszú út	4
Átérezem a helyzeted	7
Balázs	9
A mi családunk.....	10
A hétköznapi hős.....	11
Egy emlékezetes találkozás	12
Szeretet vezet.....	13
Egy új csobbanás	14
Fénykép a falon	18
Változások.....	22
Váratlan találkozás	25
A varázsfa.....	30
Fogadj el!.....	32
Zolika	33

Pályázó neve: Tompai Anett 9.a
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petrás Éva

A remény

Álmodnak a mezők, a rétek,
Repülnek felettünk a madarak az égen,
Álmodik az ember... a vágyaknak él,
S elítéli azt, aki még remél.

Vannak emberek, kiknek rosszabb adatott,
S ők várják a szebb, a jobb napot.
Nem tudja mi vár még rá,
De remél, küzd és megpróbál.

Az „egészséges” ember pedig tétlenül nézi,
Hogyan küszködik valaki, ahogy az életét éli.
Csak bámul, mikor fogyatékoszt lát,
Kit nem támogat senki mikor úttesten kel át.

Látja, de nem törődik vele,
Továbbmegy, fejét elfordítva tőle.
Nem segít neki, pedig kéne,
Nem fogja fel mi ennek az értelme.

Ő nem tehet róla, hogy tán’ nem beszél,
Hogy így született és így is él.
Reménykedik abban, hogy egyszer jobb lesz,
Hogy egyszer ő is „rendes” életet élhet.

Abban, hogy tán’ láthatja a napot, az eget,
Futhat a mezőkön, a réteken,
Beszélhet és írhat, mesélhet és nevet,het,
Számolhat és hallhat, s végre új életet
kezdhet.

Nem fogjuk fel, hogy ők csodák,
Hiszen alkalmazkodni tudtak hozzá,
Kifejezik máshogy magukat,
Vagy épp’ kézzel „látják” a dolgokat.

És, hogy miért ilyen az ember,
Hogy csak lát és ítélkezni kezd el?
Hogy nem törődik senki mással,
Csak saját magával?

Megmondom majd én!
Mert nem hisz és nem remél!
Csak kér és nem ad,
S nem törődik azzal, mi körülötte van!

Nem érdekli, hogy kit, mivel sért meg,
Hogy kinek nem segít éppen,
Csak egy érdekli: Saját maga,
És az, hogy neki jó legyen a sora.

És elítéli a fogyatékoszt, ki még küzdeni tud,
Ki hisz és remél, a legrosszabbal küszködik
épp’,
Ki ebből adódóan csodákra képes,
Ez olyan csoda, mint az emberi élet.

És ha ezt nem vesszük észre,
Ezrek élete mehet tönkre!
Hisz ők is olyanok, mint „mi”,
Csak az életünk másképp alakult ki!

Pályázó neve: Antal Mónika 9.b
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Milánkovics Tímea

Egy hosszú út

Csak ültem a buszon, úton Pest felé szokásosan egyedül. Nem szeretek buszozni, sosem szerettem és soha nem is fogom szeretni. Ahogy a tájat kell néznom az ablakból, ahogy elsuhanak a fák, az olyan érzés, mintha az életem is így száguldozna. Lehet, hogy így is van, de ki tudja? Sokszor mikor felkeltem már mehettem is visszaaludni, de még többször úgy éreztem, hogy az órák valósággal megálltak előttem és a mutatók nem akarnak továbbhaladni. Ilyenkor nem tudom eldönteni, hogy az élet hosszú vagy rövid, de ahogy itt ülök ezen a buszon kezdem azt gondolni, hogy nem is ez a legfontosabb. Nem az számít, hogy száz évet vagy csak ötvenet élsz, hanem az, hogy ami a kettő közt van, amit mi alakítunk, formálunk - Például mondhatjuk, hogy ezt a témát egy buszon magányosan ülve magammal vitatom meg. Magányosan. Hát erről semmi biztató nem jut eszembe, amivel megvigasztalhatom magam. Nem sok barátom van, vagyis inkább úgy fogalmazok, hogy nem sok igazi barátom van. A kettő közti különbség igenis számít, mert egy igazi barátnak mindent elmondhatsz, meghallgat, és nem ordít veled, hogy miért csináltad így, hanem segít, hogy kijavítsd a hibád. Mindig is egy igazi barátira vágytam és ezt egy Rita nevű lányban találtam meg. Olyan volt nekem, mint egy őrangyal, aki amikor sírtam egy orvosi látogatás után vagy, amikor már elegendem volt mindenből ő mindig mellettem volt. Viszont tavaly ez megváltozott, mert kórházba került a tüdőrákjával. Az egész nyarat mellette töltöttem, de szeptemberben meghalt és vele együtt én is elvesztem. Miatta mertem az lenni, aki vagyok, miatta volt saját véleményem és miatta éreztem úgy, hogy élek. Azt hiszem, elvesztettem az egyik felem. A sulis egyre nehezebb lett, senkivel nem akartam szóba állni. Minden pontosan olyan volt mint Rita előtt, minden percemet otthon töltöttem az ágyamba gubbasztva. Rita persze csalódna bennem, ha így látna. Azért is lettünk a legjobb barátok, mert őt nem érdekelték mások véleménye, nem érdekelte, hogy ki, mit gondol róla és ezt tiszteltem is benne. Mióta nincs velem, már nem tudom, ki vagyok, és nem tudom, ki lesz belőlem. Rita most valószínűleg azt mondaná: „A jelennek kell élni és nem a jövőnek, mert ha a jelennek élsz akkor előkészítéd az életed következő lépéseit.”

Ezt észben is tartottam, de egy hónappal a halála után a szüleimmel elmentünk az orvoshoz a szokásos rutinvizsgálatra és ott pedig az élet következő csapásával szembesültem, mivel az orvos azt mondta, hogy nemsokára elvesztem a látásomat. Ott elvesztettem a másik feletem is. Miután hazaértünk napokon át sírtam, sírtam és sírtam. Egyik nap felmentem az internetre és beírtam a Google-ba, hogy bele lehet-e fulladni a saját könnyeimbe. Azt írták, hogy ilyenkor a test elfárad, ellazul és álomba merülünk. Nekem erre pedig felmerült egy kérdésem, hogy ha a testem megnyugszik, akkor a lelkemmel mi lesz? A lelkemmel, ami darabokra tört alig két hónap alatt és fogalmam sincs mit csináljak.

Egyszerűen nem tudtam hogyan meneküljek meg az életem megmaradt romhalmazaiból, így elkezdtem olvasni. Olvasás közben valaki más bőrébe bújhattam, valaki más életét élhettem át és nem kellett a saját sérelmeimmel foglalkoznom. - Persze ezt a szüleim nem igazán értették meg. – Egy darabig működött is, de miután a szemüvegem lencséje vastagabb lett mint maga a szemgolyóm és a fejem is gyakrabban fájt sajnos egyre ritkábban tudtam ezt választani. Részben ezért is ülök ezen a buszon. A szüleim már nem tudtak mit csinálni, ezért elküldtek a testvéremhez, aki talán jobb belátásra bírhatna és felvidíthat.(Bár nem hiszem, hogy menni fog.)

A táskámból keresgélni kezdtem a könyvemet, amit sikerült becsempésznem, úgy hogy nem vették észre. Ahogy össze-vissza tapogatóztam a táskámban észrevettem, hogy egy lány mellém ül. Gyorsan kirántottam a kezemet és az ablak felé fordultam. Kellett ez nekem! - gondoltam. - Most meg mit csináljak? Lehet, hogy jobb lenne, ha amíg le nem száll, az ablakot nézném. Vajon mi van akkor, ha Pestig megy? Talán beszélgethetnék vele. Nem lehetek ilyen gyáva, Rita is ezt mondaná. – Egy könnycsepp gördült le az arcomon, amit gyorsan letöröltem. Nem akarná ezt. Azért jöttem el otthonról, hogy megváltozzam. Vettem egy nagy levegőt és a lány felé fordultam. Valószínűleg észrevette, hogy figyelem, mert rám nézett. Rámosolyogtam, ahogy csak tölem tellett, de valószínűleg nem sikerült valami jól, mert elfordult és a következő megállónál le is szállt. Utasok szálltak le és fel több leszállón keresztül, de a mellettem lévő hely mindig üres maradt, amit nem is igazán bántam meg. Unatkozni kezdtem az ablakbámulásban, így újra a táskámban kotorásztam. Egyszerűen nem tudtam kitapintani azt a könyvet. Lassan már a fejem is benne volt a táskámba, de sehol. Igen ez rám vall, hogy sose találok meg semmit, sehol. Dühösen letettem a táskám és egy bácsi nézett rám felvont szemöldökkel. Biztos azt feltételezi, hogy elment az eszem. Hirtelen meghallottam, hogy csörög a telefonom. A nővérem hívott, hogy jól vagyok-e? Gyorsan elhadartam mindent aztán elköszöntem tőle és leraktam. Hallottam, hogy a mellettem ülő azt mondta: „Ezek a mai fiatalok, még az időt is sajnálják.” Mintha csak apukámat hallottam volna, aki mindig ezt mondogatta Ritának. Ugyanis ő nem arról volt híres, hogy nyugton tudott ülni, még a suliba is toporgott órán, mert annyira idegesítette, hogy csak írni kell. - Egyre jobban hiányzik, vele mozgalmas volt az életem.

Az útitársam nem sokáig ült mellettem maximum negyed órát és leszállt a buszról. Az ablakból láttam, hogy a felesége éppen megöleli. Talán hatvan éveseknek tűntek, mégis boldogok. Remélem egyszer, majd én is az leszek ennyi idősen. Egy jó darabig megint egyedül voltam, de aztán egy hatalmas tömeg szállta meg a buszt. Elöl egy fiú jött, aki sántított, és szó szerint lehuppant mellém.

- Szia. – köszönt. Teljesen ledermedtem.

- Szia. – Rám mosolygott.

És ennyi volt a beszélgetésünk. Egy ideig ültem, majd ismét a táskámért nyúltam és keresgélni kezdtem azt a nyomorult olvasnivalót. Lehet, hogy anya kivette a táskámból, vagy el is felejtettem berakni. – tűnődtem.

- Keresel valamit? – Remek már ő is azt hiszi, elment az eszem.

- Csak egy könyvet. – válaszoltam és tovább tapogatóztam abban a feneketlen táskában.

- Szeretsz olvasni? – Ez egy remek kérdés.

- Kihasznaolom az időt, amíg tudok. – csúszt ki a számon.

- Hogyhogy?

Na erre most mit válaszoljak? Vagy az igazat mondom, vagy inkább elfordulok és befogom a számat. Egyszer élünk és valószínűleg úgysem találkozunk, úgyhogy miért is ne?

- Hát tudod... a látásommal... van egy kis gond.

- Tudod, azt hiszem, hasonló helyzetben vagy, mint én voltam.

Kétkedve néztem rá. Valószínűleg nem mivel nem visel egy 20 mm vastag lencsés szemüveget.

- Látom, nem hiszel nekem, úgyhogy gyorsan kifejtem. Tudod kosaraztam már vagy 7 éves korom óta. – Észrevettem, hogy múlt időben beszél. – Egyszer elmentem egy versenyre és megbotlottam ugrás közben, elestem és eltörtem a lábam. Abba kellett hagynom néhány évre. Az volt életem legrosszabb időszaka. - Rám pillantott és gondolom azt nézte, hogy figyelek-e, majd folytatta. – Miután visszaálltam játszani nagyjából rendbe is jöttem, de a fájás a lábamban nem javult. Pár hónap után egyszerűen nem bírtam tovább és elmentem orvoshoz. Azt mondta, hogy túlterheltem és jobb lesz, ha befejezem a kosarat, mert a végén lehet, hogy

elveszítem a lábam. – Nyelt egyet és szomorkásan felém pillantott. – Sajnos nem hallgattam rá és most már soha többé nem lesz ugyanaz.

A szám elé kapta a kezem. Szóval ezért sántít. Szegény.

- Tudod ezt nem azért mondtam, hogy megijesszelek, csak gondoltam, jobb, ha nem erőltetsz valamit, hátha jobbra fordul.

- Tudod gyerekkorom óta gondok voltam a szemeimmel, úgy hogy nem nagyon reménykedem.

- Azért csak próbáld meg. Néha egy kis remény és hit sosem árt. De ha mégsem jön össze akkor sem kell mindig elkeseredni, mert mindennek van jó oldala.

- Például?

- Nos, valaki mondjuk, azt nézi, hogy egy pohár félig üres, míg inkább azt kéne látnia, hogy félig *tele* van.

Na, ilyen példát se hallottam mindenhol, de igaza volt. Nem mindennek a rossz oldalát kell nézni.

- Igazad van.

- Gondolom nem gondoltad, hogy életfilozófiát hallasz majd egy buszon egy féllábú embertől mi? – kérdezte mosolyogva.

- Hát, nem igazán, de azt hiszem, erre most szükségem van.

- Nos, ha elmondod hova tartasz, akkor kitalálhatjuk, mennyi időnk van ezt kifejteni.

- Pestre megyek a nővéremhez.

- Én is, mármint Pest felé tartok, szóval egy hihetetlenül unalmas útra számíthatsz.

- Az eddigieknél unalmasabb már úgy sem lehetne.

Talán mégsem olyan rossz egy buszon utazni. Sose gondoltam volna, hogy itt világosodok meg valakivel, akit alig 10 perce ismerek, de az élet ahogy mondják tele van meglepetésekkel és nem csak szomorúsággal.

- Tudod, van egy barátom, aki síket, és míg kórházban voltam meg tanultam jelelni. Nagyon jó dolog. Ő soha életében nem hallott, de tud szájról olvasni és mivel elég messzire ellát, gyakorlatilag minden titkot tud a suliban.

Nos, lehet, hogy egyszer majd én is el tudom fogadni a betegségemet. Jó úton haladok, szó szerint a jó irányba tartok, és én is biztatni tudok másokat és nem lehúzni őket lelkileg.

Pályázó neve: Filus Norbert
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Milánkovics Tímea

Átérezem a helyzetet

Ültem a padon, a gondolatok csak úgy cikáztak a fejemben. Hol a Dunában úszkáló madarak, hol pedig egy-egy híd látványa terelte el a gondolataimat, azonban volt egy, amitől nem tudtam szabadulni: hogy néma vagyok. Ahogy néztem a vizet, eszembe jutott, hogy írok egy üzenetet, majd otthagynom az utcán, hátha az emberek megértik, hogy miért nehéz nekünk.

„Peti vagyok, 13 éves, és néma. Az, hogy ezt az üzenetet meg tudom írni, az csak annak köszönhető, hogy lelkiileg erős vagyok, és nem érte el senki a célját: hogy ne lásson többet.” – kezdtem az írást, azonban megakadtam. Nem tudtam, hogy mit írjak. Kezdem-e a gyerekkoromról, vagy írjam egyből az utolsó évek szörnyűségeit? Mivel kicsi a papír, ezért inkább belevágok a közepébe.

„Mindig is kirekesztett voltam a fogyatékoságom miatt. Nem tudtam beilleszkedni a többiek közé, ezért állandó célpontja voltam az osztálynak. Társaim a legválogatottabb sértéseket vágták a fejemhez, tudomást sem véve az érzéseimről.” – Itt meg kellett állnom az írásban, hiszen a szemem megtelt könnyel. Eszembe jutott a sok régi emlék, amikor még kicsi voltam, és igazán jól éreztem magam. Egyetlen igaz barátommal, Bobbyval, a kutyámmal töltöttem a legszebb perceimet. Bobby 3 éve halt meg. Amikor ő is elment, teljesen egyedül éreztem magam. Azóta szinte rémálmom minden egyes napom. Ahogy ezek a gondolatok jártak a fejemben, kicsordultak az első könnyecseppek, majd az osztály képe jelent meg előttem. „Akárhogy próbáltam magam elfogadtatni az osztálytársaimmal, minden ilyen próbálkozásom zátonyra futott.”

– Hirtelen eszembe jutott minden, amit 8 év alatt kaptam. Az összes szó egytől egyig ott járt a fejemben, és hiába próbáltam, nem tudtam szabadulni tőlük. Kezdett eluralkodni rajtam a szomorúság. „Hazaérve nem ért véget semmi. A füzetem tele voltak firkálva, cetlik a tolltartómban, szemét a táskámban. Otthon általában egyedül voltam, és nem is vágytam társaságra.” – Soha nem volt egy igaz barátom sem. Senkire nem számíthattam, egyedül oldottam meg a problémáimat, persze csak amelyiket sikerült. Azonban, osztálytársaimnak hála, mindig jött egy, vagy kettő új probléma, majd egyre több és több lett. „Senki nem veszi komolyan amit csinálok. Állandóan megvetéssel néznek rám mind a tanárok, a felnőttek, mind pedig a diákok.”

– Az érzés, amit a sorok írásakor éreztem, nem volt idegen. Nincs külön neve, talán a legjobban a szomorúság, a düh, és a fájdalom keverékeként lehetne leírni. Hirtelen megfogtam a papírt és összetéptem, majd eldobtam, és néztem ahogy a szél elfújja a darabjait, majd hogy lenyugtassam magam, újra a Dunára, az állatokra, és a forgalomra figyeltem. Ez azonban helyett, hogy lenyugtatót volna, még inkább táplálta a dühömet. Akárhány embert láttam, mindig az jutott eszembe, hogy ők mitől mások mint én? Mert könnyen ki tudják fejezni magukat? És mi lenne, ha a szokásos, hogy az emberek nem beszélnek, és aki pedig tud, ő lenne kirekesztve? És egyáltalán miért pont én vagyok az aki nem illik be a sorba? A szemem ismét könnyel telt meg, a düh szépen lassan lecsillapodott. Ismét egyedül voltam. Csak én és a gondolataim.

Egyszer csak csönd lett. Éreztem, hogy most megszűnt körülöttem a világ, és csak én létezem. Becsuktam a szemeim, és egy jobb helyre képzeltem magam, ahol nem kell azért különbnek érezni magad, mert nem felelsz meg azoknak a feltételeknek, amik valakit „normálissá” tesznek. Ezt a gondolatot egy hangos dudálás törte meg, majd egy ismerős hang

kiáltott segítségért. Andris volt, az osztálytársam. Ő fordít ellenem mindenkit, és aki csak egy kicsit is segítene nekem, azt azonnal megbélyegzik, és kirekesztik.

Elgondolkoztam, hogy odamenjek-e segíteni. 8 éven keresztül miatta szenvedtem, most itt lenne az ideje, hogy visszakapja, amit adott. Ezt az ötletet azonban hamar elvettem, és arra gondoltam, hogy ő elsősorban ember, akinek pusztán lelkiismeretből segítenem kell, és csak másodsorban Andris. Így hát odarohantam, de az addig összegyűlő tömeg körbeállta Andrist, én pedig szinte oda sem fértem. Kérkezett a mentő, és elvitték a kórházba, a tömeg feloszlott, én pedig hazamentem. Egész este a törtéteken gondolkoztam, újra és újra elgondolkoztam azon, hogy fordított helyzetben, ő vajon segített volna nekem? Ilyenkor előtört volna belőle az emberség? Ahogy ezen gondolkoztam, szépen lassan elaludtam.

Reggel szokás szerint keltem, hogy elérjem a buszt, egy valami azonban hirtelen megdermesztett: a kutyám ott állt előttem.

– Jézusom!– Még jobban lefagytam, hiszen beszélek.

– Az egész csak egy álom volt. – mondtam, majd a konyhából anyu hangját hallottam:

– Andris siess mert elkéssel!

Majd leültem az ágyra, és elgondolkoztam, hogy miket tettem Petivel, okok nélkül. Elhatároztam, hogy ezentúl segíteni fogok neki, hogy sikerüljön beilleszkedni az osztályba, és ne érezze úgy, hogy ő bármiben is különbözik.

– Szóval, így történt, hogy segíteni akarok neked. Most már hiszel nekem?

„Igen. És köszönöm, hogy elgondolkoztál ezen” – Írta Peti válaszként.

Pályázó neve: Kőnig Veronika Csenge 8.a
Iskola: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő tanár: Csókás Kinga

Balázs

Langyos tavaszi délután volt. A napsugarak simogatták az arcomat. Önfeledt és boldog voltam, tudtam, enyém a világ. Azon a délutánon valami történt velem. Valami, ami teljes mértékben megváltoztatott. Azon a napon megismerkedtem egy különös emberrel. Egy csodálatos emberrel, aki megtanított arra, hogy mindenkit meg kell becsülni, mert attól, hogy valaki nem tud beszélni, mozogni, járni még ugyanolyan értékű ember.

Igazából gitározni jártam erre a helyre. Balázs a gitártanárom gyermeke, nálam 20 évvel idősebb, de olyan, mint egy kisgyermek. Amikor először találkoztam vele, furcsa érzés fogott el. Szorongtam. Mintha féltém volna tőle, mert nem olyan volt, mint én. Közben szörnyen sajnáltam, hogy ő ilyen „sorsra” jutott. Ő csak arra képes, hogy egy tolokocsiban passzívan feküdjön. Esetleg mozgassa a kezét, hangokat adjon ki. De beszélni nem tud. Mindig úgy éreztem, hogy a testi, esetleg értelmi fogyatékossgal élő emberek teljesen mások, mint mi. „Félelmetesnek” találtam az ilyen embereket. Ám valami felfoghatatlan dolognak köszönhetően, egy idő után úgy éreztem, hogy nem is gitározni járok oda. Arra jöttem rá, hogy hétről hétre egy-egy újabb csodás dolgot kapok ott.. Már teljes mértékben elfogadom a fogyatékkal élő embereket, és egyáltalán nem tartom „félelmetesnek” őket. Akárhányszor ott voltam náluk, mindig láttam, hogy több mindent csinál, intenzívebben próbál mozogni. Azt is megfigyeltem, hogy csak látszólag ül passzívan, igenis sok mindent kifejeznek a gesztusai. Imádtam azt, hogy akárhányszor beléptem az ajtón, felcsillant a szeme, és rögtön elkezdett nyögdecselni, próbált hangokat kiadni. Nagyszerű dolgok történtek velem a 3 év alatt, amíg oda jártam....szeretném az egyik legnagyobb élményemet elmesélni, ami Balázssal kapcsolatos. Szent Miklós ünnepén úgy döntöttem, hogy meglepem egy picit. Fejemre húztam egy mikulássapkát, fogtam egy csengőt és a neki készített ajándékkal elindultam hozzájuk. Nem kopogtam, hanem csendben belopóztam. Elkezdtem rázni a kiscsengőmet. Balázs rögtön felfigyelt erre. Láttam az arcán és minden „mozdulatában” az igazi örömet. A meglepetésem nagyon jól sikerült és boldogsággal töltött el, hogy felvidíthattam. Nagyon jó érzés volt.

Én nagyon csodálom Balázs anyukáját is, aki immár 34 éve gondozza, szereti, óvja nap mint nap a fiát. Szerintem hatalmas lelki erő kell ehhez. Éreztem, tudtam, hogy a 3 év alatt egyáltalán nem csak gitártudást kaptam. Sokkal inkább azt, hogy meg kell becsülni mindenkit, mert ők nem tehetnek róla, hogy így születtek, és ők is ugyanolyan emberi lények mint te vagy én.

Pályázó neve: Máté Dorina 8.a
Iskola: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő tanár: Csókás Kinga

A mi családunk

Sajnos a mai társadalom elítéli a szellemi és testi fogyatékos embereket, de miért? Kik vagyunk mi, hogy elítéljük bárkit is?

Ugyanolyan emberek mint mi, ugyanúgy éreznek, ugyanúgy élnek mindennapjainkat, csak némi segítséggel. Ezek az emberek is átlagosak, és nem az ő hibájuk, hogy így születtek, vagy netán, az élet során ilyen súlyos helyzetbe kerültek, - esetleg egy baleset következményként. Miért bírálunk felettük, miért gúnyoljuk vagy nevetjük ki őket? Segítenünk kéne őket, biztonságot és törődést adni nekik, ha már nem élhetik úgy az életüket, ahogy szeretnék. Igen, talán sok törődést igényelnek, talán néha mi is belefáradunk, de ezzel magunknak és nekik is örömet okozhatunk, és a társadalom javítására is szert tehetünk. Példaértékű emberek ők, hisz mennyi mindenben mehetnek és mennek keresztül a mai napig?! Gondoljunk csak bele a testileg károsultak hányszor kívánhatták, hogy egészségesek legyenek, hogy esetleg kerekesszék nélkül eljussanak egyik pontból a másikba saját maguk erejéből. Esetleg, hogy a szellemileg sérültek hányszor álmództak arról, hogy ők is megtehessenek olyan dolgokat, amit mi. Ám őket is szereti valaki. Örömmel tölt el, ha látom, hogy mosolyognak a fogyatékkal élő emberek, és boldogok ezek ellenére is.

Ezt a témát kicsit sajátomnak is tartom, mivel anyukám nagybátyja hasonló problémákkal küzd, ő is szellemi fogyatékos. Régebben a nagymamámmal élt, de ő messzire költözött, s két lehetőség merült fel, vagy a családommal gondját viseljük vagy intézetbe adjuk. Mi az első lehetőséget választottuk, ezáltal vele együtt élünk. Tudni kell, hogy ő már volt intézetben, gyermekkorában, sok emléket idéz fel, melyek sokszor nem a szép emlékekhez sorolhatóak. Így tehát velünk él.

Imád társaságban lenni, szeretet beszélni, még ha sokszor nem is értelmes, amit mond, de ennek ellenére szeret kommunikálni az emberekkel. Nagy boldogságot okoz neki, ha televíziót néz, ha játszhat velünk egy társasjátékot, vagy ha csak együtt ebédelhetünk és beszélgetünk. Saját maga ellátására nem képes, ezért az étkezéseknél mi készítjük el neki az ételeket. Ettől függetlenül szeret kertészkedni, segíteni a házimunkában, s mindenben, amiben csak tud. Mára már 53 éves, sokszor úgy viselkedik, mint egy gyerek, de ettől még mi ugyanúgy bánunk vele, mint egy teljesen egészséges emberrel. Nagyon megörül, ha megünnepeljük a születésnapját, vagy a névnapját, ha a fa alatt neki is van ajándék, vagy ha elvisszük magunkkal egy-egy helyre. Furcsa, hogy ő mindennek tud örülni, míg sok más ember semmibe veszi az ilyen apró dolgokat. Nagyon felnézek a szüleimre, hiszen 4 gyermek nevelése mellett vállalták nagybátyám gondozását. Értékesek és példaképnek is tekintem őket, mert ezzel az önzetlen tettükkel az én szememben átlagon felüliek.

Én már nem gondolok arra, hogy e rokonom ilyen károsodással él, mivel én már megszoktam, és nekünk ettől eltérve is ugyanolyan családtag, talán még közelebb is áll hozzánk, mint más családokban egy átlagos nagybácsi.

Arra kérek mindenkit, hogy mielőtt megszólal, gondolkozzon! Gondolkodjon el azon, hogy ha az ő helyében lenne, hogy bírná, hányszor adta volna már fel, és hogy ennek tetejében mosoly látható az arcán. Tudod miért, mert ők mindenben meglátják a jót, s különlegesekek, különlegesekek, mert nem átlagosak.

Ebben az ítélező világban boldogok tudnak lenni, mert lelkük olyan tiszta maradt, mint egy gyermeké. Én örülök, hogy megtapasztalhattam, milyen velük az élet, és tudom, általuk több lettem.

Pályázó neve: Szabó Nóra 5.a
Iskola: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő tanár: Csókás Kinga

A hétköznapi hős

Jár a szomszédunkba egy néni, akinek van egy beteg fia. Ritkán találkozom vele, de amikor látom, mindig felmerül bennem, hogy mi lenne, ha én lennék az ő helyében, mi lenne, ha nekem adta volna a jó Isten az ő beteg életét, hogy viselném ezt a helyzetet? Hiszen egy ilyen beteg embernek nem úgy zajlanak a napjai, hetei, hónapjai, s évei, mint egy hétköznapi embernek.

Több ápolást, foglalkozást, felelősséget igényelnek, mert egyedül nem tudják ellátni magukat, mint az egészséges emberek. De vannak sajnos olyan emberek, akik nehézséget, veszélyt okoznak a beteg személyeknek. Nehézséget lehet nekik okozni, ha kinevetik őket, ellopják a holmijukat, vagy ha kárt tesznek a fontos használati tárgyaikban. Sőt lehet hallani a televízióban, hogy a látássérülteknek megmérgezik a vakvezető kutyájukat, a legnagyobb segítségét.

Sokszor, amikor látom a beteg kisfiút, eszembe jut, amit szomorúan mesélt nekünk a szomszéd néni. A beteg fiút anyukája kitartóan és fáradhatatlanul egyedül neveli több mint 20 éve. Rendszeresen beszél hozzá, mert tudja, hogy valahol fia is érti biztatását, s törődése nélkül talán már nem is élne. Minden egyes nap ellátja étellel, itallal, valamint rendszeres pelenkázással. Akármikor látom a fiút, mindig nyugodtan ül kerekese székében és fürkészi a világot. Múltkor épp a kutyánkat nézte, hogy fel-alá szaladgál. Akármennyire is szeretné családjá, nincs rá reményük, hogy valaha felépüljön, ezért kénytelenek együtt élni a fiú betegségével. Az anyuka így is szereti fiát, sőt a szomszéd néninknek is gyakran gondját viseli. Sokszor bevásárol neki és két aranyos cicájának egy kis konzervet, amit ők szeretettel viszonznak, lábukhoz dörgölöznek, és kecsesen, kényes nyávogással jelzik, hogy simogassuk őket.

Az anyukában rengeteg szeretet és hit van, hisz ő vállalta, hogy ápolja beteg gyereket - egyedül. Nem minden ember lenne képes erre. Számomra ő egy hétköznapi hős.

Pályázó neve: Tóth Barnabás5.a
Iskola: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő tanár: Csókás Kinga

Egy emlékezetes találkozás

Egyszer ballagtam az utcán, iskolába, nem hittem hogy valami történne ezen az átlagos reggelen.

Mentem,és mikor hátranéztem, láttam, ahogy egy tolószékes ember jön mögöttem. Egy férfi, akinek le volt bénulva az alsótete. Köszöntem és megkérdeztem, mi történt vele. Azt mondta, így született. Én nagyon sajnáltam őt, mikor megláttam. Ő viszont azt mondta, hogy már megbarátkozott a helyzetével, megtanulta, hogy így éljen és így is szerzett barátokat. Mondta, hogy sok ismerőse van és hogy a legtöbb szintén rokkant. Járt egy afféle rokkant iskolába, gimnáziumba és egyetemre és sikeresen elvégezte a tanulmányait.

Megláttam, hogy jön utána egy kutya, megkérdeztem, hogy az övé –e. Azt mondta, hogy igen. Nagyon sok mindenben segít neki. Tud vele játszani, sétálni, odahozza a tárgyakat. A kutya barna német juhász volt. Úgy nézett a gazdájára, mintha parancsot várna. A farkát csóválta és a gazdája kezét nyalogatta. Látszott rajtuk, hogy egymásra vannak hangolódva, jó barátok.

Utána eszembe jutott, hogy mennem kell iskolába, ám később többször is találkoztam vele. Sokszor elbeszélgettünk az utcán, mindig köszöntem neki. Nem rég találkoztam vele és azt mondta, hogy a buszhoz siet, mert Budapestre megy, ahol egy versenyen szeretne részt venni. Egy rokkant versenyre megy, ahol a kerekesszékesek versenyeznek. Oda akart nevezni, mert minden évben részt vesz ezen a megmérettetésen. Másnap szembe jött velem az utcán. Láttam, hogy a nyakában egy aranyérem volt. Ő lett az első helyezett!

Aznap reggel nem gondoltam volna, hogy egy barátot szerezhetek. De ő nekem nem csak barát, hanem példakép is, annak a példaképe, hogy egy rokkant is élhet teljes életet, csak éppen másképp, mint mi.

Pályázó neve: Varga Zsófia 5.a
Iskola: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Iskolája
Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Szeretet vezet

Hiába lett tested beteg
Lelked s szellemed
tisztán vezet.

Szemedből szeretet
fénye árad,
mit szerte – szét szórsz a
világra

Elfogadlak bármilyen lettél,
bármit tégy is, mert tudom
jószándék vezérel téged is.

Barátomként fogadlak
míg élek, mert tudom,
tisztaságod miatt csalódás
nem érhet.

Pályázó neve: Csupor Dóra Anna 12. B.
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petrás Éva

Egy új csobbanás

Már három napja ültem a kórteremben, hol a fertőtlenítőszagú ágyon, hol az ablaknál, abban bízva hátha egyszer talán meghallok valamit. Semmi. Se egy nesz, se egy zaj, se a folyosóról beszűrődő kórházi papucs csoszogása. Megint megpróbálkoztam azzal, hogy szemeimet behunyva erősen koncentráltam, hátha a fehérre meszelt falon függő öreg óra kattogásának hangját kiszűrhetem. Semmi. Vagy legalább az utcán elhaladó autók motorjának csengése... De semmi. Mint már az előző napokban annyiszor, ismét tudatosítanom kellett magamban a visszafordíthatatlan tény: soha többé nem kapom vissza a hallásomat, a műtét sikertelen volt. Azonban a tehetetlenségem miatt érzett düh ezúttal nem a bögrém összeűzésére vagy az ablak ki-be csapkodására készítetett. Nem, már nem volt több erőm ehhez. Így csak odasétáltam a régi üvegtáblához és kinéztem a második emeleti szobámból. Szerettem volna legalább még egyszer meghallani egy dudaszót vagy egy madárcsicsergést. Egy káromkodó hangot. *Bármit*. Láttam, ahogyan az emberek nesztelen léptekkel haladnak végig az utcán, beszélgetésük is mintha csak üres tátogás lett volna. Láttam, ahogyan a mentő villogva átrobog a kapun, de nem hallottam a jól ismert sziréna süvítő hangját. Láttam, és nem hallottam.

Ahogy azt sem hogy valaki belépett az ajtómon, így majdhogynem halálra rémültem mikor egy idegen kéz a vállamhoz ért. Lemondó arccal fordultam hátra, hogy megnézzem magamnak látogatómat. Bendegúz volt, legalábbis az első nap itthagytott cetlije erről árulkodott. A műtét óta minden délután ellátogatott hozzám, kezében egy kék mappával, hátha végre elszánom magam és kommunikálni kezdek. Én azonban minden egyes nap igyekeztem ugyanolyan ellenszenvvel kiutasítani őt a szobámból. Nem vágytam társaságra. Nem akartam senkivel sem beszélni. Különben is, biztos voltam abban, hogy nem is tudnék hogyan társalogni, bár legbelül azért sejtettem, hogy a lapokkal teli tengerszínű dosszié ezt a célt hivatott szolgálni. Nem egyszer igyekeztem megfejtetni, vajon ki lehet ő, miért jár be hozzám, hiszen nem volt rajta sem orvosi öltözék, sem a betegeket megkülönböztető pizsama vagy köpeny. Azonban ezt sohasem kérdeztem meg, így egyszerűen csak egy ismeretlen, borzos, gesztenyebarna hajú fiatal srácként tekintettem rá, aki minden nap benézett, és akit minden nap ellenségesen elküldtem.

- Hagyjál békén! - kiáltottam ezúttal is felé, bár nem voltam benne biztos, hogy van-e egyáltalán hangom. Leültem az ágyra és magam alá húztam a térdeimet miközben ismét a sírás ellen küzdöttem. Igazság szerint már azon sem lepődtem volna meg, ha egyáltalán nincsenek is könnyeim. Hogy eltereljem a figyelmemet, szememet tüntetően a könyökhajlatomban ékeskedő sebre szegeztem. Ezt a műtét utáni első nap okoztam magamnak, mikor kétségbeesésemben kitéptem a kezemből az infúziót, és heves ámokfutással kivégeztem minden szobában lévő porcelánt. Ez a seb emlékeztetett a velem történt szörnyűségre. Bendegúz leült mellém és a már jól ismert módon ismét elém rakta a mappát. - Mit akarsz? - néztem rá, és igyekeztem a legbarátságatlanabb pillantással rámeredni, hátha talán ma is békén hagy. Pedig azt hiszem most először vágytam volna egy kis társaságra. Nem csoda hát hogy megkönnyebbültem, mikor válasz helyett levette a kezében lévő toll kupakját és írni kezdett az előttünk heverő papírra:

- *Hogy vagy?* – toltá oda felém.

- Szerinted? Szerinted hogy lehet az, aki alig egy hete tudta meg, hogy ÖRÖKRE megsüketül? – firkantottam oda, és igyekeztem az örökre szót minél többször aláhúzni. Mintha csak azokba a piciny vonalakba akarnám belesűriteni minden tehetetlenségem, minden kétségbeesésem.
- Jogos. – ismerte be, majd barna szemeivel rám nézett. Nem értettem a tekintetében ülő pillantást. Részvét? Együttérzés? Egyáltalán, miért foglalkozik ő azzal, mi történt velem?
- Nem hallok. Soha többé. – vettem oda, bár sejtettem, hogy ezzel a ténnyel ő is tisztában van. Abban is biztos voltam, hogy neki fogalma sincs róla, ez milyen érzés lehet. Azonban ő mintha csak a gondolataimban olvasott volna, ezt válaszolta:
- Tudom milyen érzés. Én is az vagyok, pedig én is halló voltam. – Nem akartam hinni a szememnek. Minimum háromszor elolvastam, mire tényleg felfogtam, hogy valójában ez áll a lapon. Tágra nyílt szemekkel, kérdően néztem rá, és ő folytatta: - Hasonlóan, mint te. Csak én fiatalabb voltam, ha jól emlékszem, úgy tizennégy éves. Autóbalesetet szenvedtem, és hatalmas ütés érte a fejemet. A dobhártyám annyira megsérült, hogy már nem tudták helyrerakni. Azóta vagyok siket.
- Tessék??
- Bizony. – erősítette meg. – Mondd csak, megvolt már a törés-zúzás? – kérdezte mindent tudó mosollyal, mintha pontosan tudná, min megyek keresztül. Ezúttal én helyeseltam, és úgy tűnt, válaszom elégedettséggel tölti el.
- De...De hogy bírod? – írtam neki.
- Mit? – emelte magasba szemöldökét értetlenkedve.
- Az életet... Így. – magyarázkodtam, bár azt hittem kérdésem egyértelmű.
- Az életet? Mi bajom lenne az élettel?
- Mondjuk az, hogy nem hallasz? – tettem fel neki a magától értetődőnek tűnő kérdést, mintha csak nekem kéne felvilágosítanom őt erről az igencsak szembetűnő tényről.
- Megtanultam hallani.
- Jó vicc... Nem gondolod komolyan, hogy én ezt elhiszem, ugye? – néztem rá gyanakodva.
- Persze, nem a klasszikus értelemben. – magyarázkodott. - Ez ennél összetettebb. Szerinted Beethoven hogy szerezhetett olyan fantasztikus zenéket azután is hogy megsüketült?
- Mit tudom én. – válaszoltam neki. Soha nem gondolkoztam el azon, vajon hogyan csinálhatta. Korábban, és akkor sem érdekelt. Nem is értettem, miért álltam le egyáltalán levelezni vele. Mégis, mióta közölte, hogy ő is siket, ő volt az egyetlen ember aki iránt nem éreztem teljes gyűlöletet. Az első ember, akit nem hibáztattam a velem történetek miatt.
- Emlékezett a hangokra. – válaszolta - Ahogyan te is emlékszel rájuk. Emlékszel a cipők csoszogására, a lehullott falevelek zörrenéseire mikor az avarba lépsz, emlékszel a madarak hangjára. Mindenre emlékszel még akkor is, hogyha ezekre ezelőtt nem figyeltél oda. Ezek a hangok még mindig megvannak. Ezek benned vannak. Csak el kell képzelned őket.
- Ó, ne csinálj már úgy, mintha ez csak így működne. Mintha csettintének egyet és az élet egy csapásra szépé válna. Mert nem az. – írtam idegességtől remegő kézzel. Bár a lelkem mélyén szerettem volna elhinni mindazt, amit mond, és valóban sikerült is felelevenítenem egy-két hangot. De valahogyan mégsem éreztem ettől megkönnyebbülést. Továbbra is csak a tehetetlenségem miatti düh forrongott bennem.
- Pedig így van. Nem megy rögtön, de meg lehet tanulni. – erősködött.
- Hogyne... Tegyük fel, hogy elhiszem. Elképzelhetem hogy hallok, de hogyan fogok tudni másokkal beszélni? Ugyanis *valójában* nem hallok. – értetlenkedtem tovább, és biztos voltam abban, hogy erre már nem fog tudni magyarázatot adni. Azonban be kellett látnom, ő is elszántan küzd, hogy meggyőzzön engem.
- Képes vagy beszélni, azt megtanultál kisgyerekként. – írta és ebben igazat kellett adnom neki. Mégis, ismét emlékeztetnem kellett rá, hogy még ha beszélni tudok is, hallani már nem

hallok. Nem hallom, amit nekem mondanak. Bármennyire is jó lenne, erről nem lehet csak úgy megfélelkezni, márpedig ő folyton ezt tette.

- Megtanulhatsz szájról olvasni. Segíthetek megtanulni jelelni. Hidd el, nem olyan nehéz.

- Nyilván, mert ezt csak így megy... - duzzogtam tovább.

- Figyelj, ha szeretnél még hetekig itt ücsörögni magányosan, ahelyett hogy visszarázódnál az életbe, hát legyen. Ez esetben békén hagylak. De ha változtatnál, szólj, segítek.

Nem válaszoltam neki azonnal, képtelen lettem volna rá. Lassan, de be kellett látnom, hogy ez így nem mehet tovább. Ez így nem stimmel. Hiába töröm ripityára a bögréket, hiába csapkodom az ajtót tovább, nem fogom meghallani. Soha többé. Ez az, ami rettegéssel töltött el, mégis tudtam, nem ülhetek itt örökké.

- És az élet? – tettem fel neki azt a kérdést, ami a kezdetektől leginkább foglalkoztatott. Látva értetlen tekintetét tovább magyarázkodtam. - Az élet? Az nehéz? Mármost így, tudod, hogy...

- Hogy siket vagy? – fejezte be helyettem a mondatot. Én még mindig képtelen voltam ezt kijelenteni, mintha csak abban bíztam volna, amíg nem hangoztatom, addig ez visszafordítható - Szóval nehéz-e? Igen. De figyelj csak, nehéz volt neked az úszás?

Most meg én nem értettem, vajon mire akar kilyukadni ezzel, összeráncoltam a homlokom. Ő azonban csak kérdően nézett rám, így kénytelen voltam bevallani neki, kezdetben nagyon is utáltam.

- Na látod. Az élet pontosan olyan mint az úszás. – formálta tollával a szavakat - Le fogsz merülni, mert sokan értetlenül néznek majd rád. Nem fognak megérteni téged, vagy éppen te nem fogod megérteni őket. Nehezebb lesz megismerkedned másokkal, kihívás lesz bekapcsolódnai a hallók beszélgetéseibe. Sokszor nem is fog sikerülni. Sokan inkább kerülni fognak, mert nem tudják, hogyan kommunikáljanak veled. Mert azt hiszik fogyatékos vagy, csak azért mert más vagy. – *Ez csodás*, gondoltam magamban, szép jövő vár rám. Már nyúltam a lapért hogy közöljem vele, nem ilyen válaszra vártam, de ő kezemet eltolva tovább folytatta:

- Azonban soha ne feledd, te ettől nem vagy kevesebb, mint bárki más. Te is ugyanúgy ember vagy. Igen, van akinek szemüvege van hogy jól lásson, van aki egyáltalán nem lát, van akinek hiányzik valamelyik végtagja, van aki csak sántikál és igen, van aki siket. Igen, te sem vagy olyan, mint a többség. Mert te egyedi vagy! Te vagy az, aki látod azt, amit mások hallanak. Te vagy az, aki elképezed azt, amit hallhatsz. Így a te képzeleted sokkal nagyobb, sokkal tágabb. A te szemed élesebb. Ezek kell hogy legyenek azok a pillanatok, amikor úszás közben feljössz a víz felszínére, ezek azok, amikor nagy levegőt gyűjtesz a következő mozdulatra. Igyekezz hát minél nagyobbakat lélegezni, többet látni az életből, mert ezek azok a tartalékok amikből majd meríthetsz ha újra a víz alá kerülsz. Menj el egy uszodába és érezd a víz csobbanását, ahogyan beugrasz a medencébe. Érezd, ahogyan a selymesség átölel. Csukd be a szemed, képzelj el a hangját. Nehéz lesz, de ne hagyd hogy ez valaha is eltántorítson. Mindig legyél tisztában azzal, milyen csodálatos erőd van!

A műtét után másfél héttel engedtek haza. Bevallom, kissé szomorúan távoztam, hiszen Bendegúz biztatása után megismerkedtem a szomszédos szobában lévő beteg gyerekekkel, rendszeresen átjártam hozzájuk beszélgetni. Eljutottam odáig hogy ne féljek kommunikálni, majd odáig is, hogy ne csak a kék mappámra támaszkodjak így gyakoroltam velük a szájról olvasást. Ugyanakkor elhatároztam, hogy elsajátítom a jelbeszédet is, hiszen kétség sem fért hozzá, ez lesz a második anyanyelvem. Igyekeztem minél nagyobb sétákat tenni a kórház parkjában, megfigyelni az őszi falevelek változásait mikor rájuk lépek, vagy éppen a szobában ülve figyelni a rádió rácsainak rezgéseit. Persze, ez alatt a napok alatt nem egyszer estem kétségbe, nem egyszer fordult elő, hogy bezárkóztam egy fél órára a szobámba, de olyankor elővettem a zsebembe gyűrt papír fecnit. A sok hajtogatástól kissé megkopott tintaszavak még mindig töretlenül hirdették a számomra legfontosabb gondolatot: Csak azért

mert siket vagyok, mert más vagyok, nem leszek kevesebb. Ezt a tudatot a zsebembe gyűrve búcsúztam el a többiektől, és ezzel a tudattal köszöntem el Bendegúztól is. Az autó felé menet még egyszer utoljára visszafordultam, hogy büszkén jeleljem neki, elindulok úszni. Mert igenis szeretek, és szeretnem kell úszni. Most az én ugrásom jön.

Pályázó neve: Gál Marcell 12.B

Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium

Felkészítő tanár: Petrás Éva

Fénykép a falon

Vannak napok, amikor egyszerűen úgy érezzük, semmi nem fog összejönni. Mintha az egész világ egy nagy, sötétesőfelhőként lebegne a fejünk felett, és csak arra várna, hogy könnyörtelenül ránk zúdíthassa teljes tartalmát. Minden próbálkozásunk és tenni akarásunk kudarcba fullad, a jövőbe vetett hitünk elveszti az értelmét. Egyedül az éltet minket, hogy este befeküdhetünk az ágyunkba, és átléphetünk a tökéletes álmvilágunkba.

Dávid életében ez pontosan egy ilyen nap volt. Ahogy magányosan ült a focipálya forró aszfaltján, eltűnődött, vajon életének mely szakasza volt az a pont, amikor elkezdődött ez az istenverte mélyrepülés. Minek köszönhető, hogy már napok óta ennyire nyomorúságosan elátkozottnak érzi magát? Miért nem lehetne egyszer neki is szerencséje, és miért nem lehetne végre igazán felhőtlenül boldog?

Hosszú idő eltelt már azóta, hogy itt ül. Világéletében utálta a focit, és mindent, ami ezzel kapcsolatos, de most valahogy mégis jólesett ott ülni a pálya közepén, mint valami számkivetett. *De hát az is vagyok*, gondolta keserűen, miközben reményteljesen felnézett az égre. Aztán eszébe jutott...

Felállt, és lendületesen útnak indult. A tűző nap vakítóan perzselte a szemét, a késő őszi szellő lágyan simított végig a bőrén. Olyan könnyű volt járni, egyik lábát a másik után szedni, mintha csak úszott volna az átható levegőben. Egy pillanatra meg is feledkezett minden gondjáról, úgy haladt végig a járművektől hangos utcákon. Aztán egyszer csak kedve támadt futni. Rohanni, hogy csak a légáramlat szállítsa őt az útja végéig, oda, ahol bármikor szívesen látják.

Megérkezett. Ott állt ziláltan a fehér kerítéses ház előtt, mely a szimmetrikusan elrendezett ablakaival bámészkodó óriásként tornyosult fölötte. Kéményéből koromsötét füst szállt az ég felé, mintha csak odafestették volna. Terebélyes udvarában a diófa mögül, mintha csak jelezni akarná az uralmát, bátran szökkent elő egy fekete pumi kutya. Apró mancsaival szinte repült a levegőben, vékony hangját erőteljesen engedte szabadon, miközben Dávid felé rohant. Amikor a kerítés bejáratához ért, vonyítása elcsuklott, majd váratlanul heves farokcsóválásba kezdett, jelezvén, hogy megérkezett az ő rég nem látott barátja.

- Mi a helyzet, Adonisz? – kérdezte mosolyogva Dávid, miközben gyengéden megsimogatta a fellelkesedett kutya fejét. – Itthon van a gazdád? – Választ persze nem várt, de valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva mindig örömmel folytatott párbeszédet különböző állatokkal.

- Hát te? – hangzott a kérdés egy ismerős hangtól.

Dávid habár a hang irányába fordult, anélkül is tudta, hogy Ádám szól hozzá. A barátja volt. A legjobb barátja. *Persze a mi barátságunk sem éppen szokványos*, futott végig az agyán a gondolat. Sosem azok a fajta barátok voltak, akik éjt nappallá téve társalogtak egymással az élet nagy gondjairól. Valójában alig találkoztak, és azt a kevés időt is általában szórakozással töltötték. Mióta Ádám másik városban tanul, azóta a magánéletük megbeszélése szinte teljes mértékben háttérbe szorult, de az esetek többségében nem is volt szükség szavakra. *Most viszont nagy szükség van rá*, gondolta Dávid.

- Gondoltam, meglátogatlak – felelte, miközben a barátja felé indult, aki ösztönösen elmosolyodott.

- Na és akkor most mondd, hogy tényleg miért jöttél? – ismételte Ádám. – Hétköznaponként nem szoktál csak úgy meglátogatni.

Dávid szégyenlősen elmosolyodott, mintha csak leleplezték volna.

- Menjünk be, és elmondom.

A konyhába mentek. Olyan tökéletes rend uralkodott, mintha csak most rendezték volna be. Egyedül a kerekasztalon lehetett észrevenni az elmúlt étkezés nyomait, de ezt leszámítva minden teljesen tisztán virított. Dávid sosem értette igazán, de Ádám valamiért különös érzékenységgel figyelt a lakás rendjére. Minden egyes összejövétel után órákig volt képes takarítani még a teljesen tiszta felületet is.

- Baj van, jól sejtem? – kérdezte a srác számonkérően. Ahogy mindig, most is valami állandó, indokolatlan szomorúság ült az arcán, mintha a világ összes terhét kellene a vállain cipelnie. Rövid, barna haja és a trikó miatti csupasz mellkasa csillogott az izzadságtól, amiből Dávid arra következtetett, hogy edzés közben zavarhatta meg.

- Persze, hogy baj van – sóhajtotta, miközben karba font kézzel nekitámaszkodott a pultnak. – És persze a baj most sem járt egyedül.

- Szóval megint szépen összejöttek a dolgok – nyugtázta Ádám egy kínjában elejtett félmosollyal.

Dávid mielőtt megszólalt volna, pár pillanatig őrlődve tűnődött, hogy egyáltalán beszélni akar-e a dologról.

- Semmi nem megy mostanában. Otthon néha úgy érzem, mintha a szüleim szabályosan kiutálnának, és látni sem akarnának, az iskolai teljesítményemről nem is beszélve. Rajtad kívül a többi barátom is mintha magasról tenne rám. Már hetek óta egy üzenetet sem hagytak. Ha hirtelen elpárolognék a világból, még azt sem vennék észre. És Beával is szakítottunk... – Kimondta. Az esemény súlya mintha csak most vált volna igazán valóságossá, és szinte ólomként nehezedett az egész testére. Úgy érezte, hogy azonnal le kell ülnie, különben elvesztené a talajt a lába alól.

- Húha! – kapta fel a fejét Ádám. – Mi történt?

- Semmi komoly, csak sok apróság – felelte homlokráncolva. – De nélküle tényleg olyan reménytelen minden. Hogy lehetek ilyen balfék, hogy egy barátnőt sem tudok megtartani? Manapság szinte már alapkövetelmény, hogy legyen.

Abban a pillanatban hirtelen megszólalt Ádám mobiltelefonja. Hangos, fülsüketítő elektronikus zene hangzott fel belőle, háttérben mély férfi vokállal. A srác olyan reményteljesen pillantott a készülékére, mintha csak a teremtő csodája lenne. Felvette, majd egy rövid, félszavakból álló párbeszéd után bontotta a vonalat.

- Fú, ne haragudj, de most muszáj elmennem – bökte ki végül. – Anyáért ki kell szaladnom a buszmegállóba, de tíz perc, és itt vagyok. Nyugodtan várj meg itt. Dumálgass addig a bátyámmal!

- Zsombor itthon van?

- Persze, hát hol lenne? – kérdezett vissza erőltetett mosollyal. – Na, nemsokára jövök.

Azzal egy szempillantás alatt elviharzott a házból, és Dávid magára maradt a konyha falai közt a saját érzelmeivel. Ahogy ott állt magányosan az ezüstszínű csempén, rémisztően üresnek és értéktelennek érezte magát. Legszívesebben azon nyomban kísétált volna a házból, és elrohant volna a végtelenbe. Most, hogy elkezdett beszélni az érzéseiről, olyan intenzíven tört felszínre a fájdalom, mint egy feltépett sebből. Mintha csak Ádám, a lelki orvosa is megijedt volna a problémák súlyától.

Unalmában elkezdett járkálni a kerekasztal körül, és a szoba sarkában lévő növényeket, valamint a falon lógó fényképeket szemlélgette. Az egyikén ő is rajta volt; ott álltak egy várron magaslatán, Ádám apró kis kezével átkarolta a vállát, és úgy néztek a távolba. *Több, mint tízéves kép lehet*, gondolta mosolyogva. Akkor még minden rendben volt. Nem számított semmi, csak a játék, és a barátságuk. *Annyival egyszerűbb volt az élet...*

A következő fényképre sütötte a szemét. Azon Ádám és Zsombor ültek a hintaágyon, körülöttük elszórva a földön színes LEGO-darabkák hevertek. A fényképlencsén vadul tört meg a nap vakító fénye pont ott, ahol a két testvér megfogta egymás kezét. Dávid eltűnődött, hogy ahhoz képest, mennyire szeretik egymást, Ádám nem igazán szokott Zsomborról beszélni. *Ez is talán az autóbaleset óta lehet így?* tette fel magában a kérdést.

- Tetszenek a képek? – csendült fel mögötte egy hang.

Zsombor gyanútlanul gurult be a konyhába a tolószékével, olyan csöndben, akár egy hangya. Arcán barátságos mosoly ült, ahogy Dáviddal találkozott a tekintetük. Rövid, barna haját az egész fején végigfutó borosta egészítette ki. Még így, tolószékben is rendkívül jól festett, pedig Dávid sok olyan pletykát hallott már, hogy azóta nem őszinte a mosolya. Ahogy meglátta Ádám testvérét, egy pillanatra megrémült, mintha valami teljesen másra számított volna. Pedig csak Ádám testvére volt...

- Jaj, bocsi – szabadkozott szégyenlősen Dávid. – Nem baj, ha megnézem, ugye?

- Dehogyan baj – válaszolta vigyorogva. Szemlátomást tetszett neki ez a kényes szituáció. – Hogyha nem szabadna, nyilván nem lennének kirakva a falra.

- Jogos – bólintott, majd a tekintete a következő képre vándorolt, de annak tartalmát már valahogy nem sikerült felfognia.

Kényelmetlenül érezte magát abban a teremben. Zsomborral a balesete óta még egyetlen szót sem váltott, pedig annak már két éve. Most pedig egy méter alig választja el őket egymástól, és a követelés, hogy azonnal beszélgetést kell kezdeményeznie, csak úgy lógott a levegőben. Meg kell szólalnia, muszáj mondania valamit, de mégis mi a fenét mondjon? Sosem beszélt még tolószékessel. Egyáltalán van valami illemszabály, amit ilyen esetben be kell tartani?

- Ez a kedvencem – gurult közelebb Zsombor, majd nagyot nyújtózva rámutatott az egyik képre.

A fotón ő és az öccse szerepelnek még kiskorukban. Zsombor egy nagyon hosszú slagot tartott a kezében az ég felé tartva, melynek cseppjei akár az eső, úgy hullottak alá. A hideg vizes zuhanyt kapó Ádám pedig ott bömbölt csukott szemmel felfelé nézve a nedvesség kilátástalan gyűrűjében. Rendkívül mókás összehatása volt az egész képnek.

- Ez tényleg nagyon jó – ismerte el Dávid mosolyogva. – Ádám már akkor is gyűlölte a vizet.

- Ő mindig – nevetett fel Zsombor. – Amikor még úszni tanultunk, képes lett volna belefúlladni egy bokáig érő medencébe is.

Dávid önfeledten felnevetett.

- Szoktatok még együtt úszni?

- A balesetem óta nem – felelte komoran Zsombor.

Nagyszerű, ezt most jól megcsináltam, gondolta idegesen Dávid. Azért még jó, hogy nem rögtön az első megszólalással utaltam a lábaira.

- Ne haragudj! – kezdte Dávid. – Egy pillanatra el is felejtettem. Amióta tolószékes lettél, azóta nem is igazán beszéltünk.

- Ezen nem kell meglepődni – válaszolta Zsombor. Az eddigiekkel ellentétben most a hangjában alig észrevehetően fellobbant a bánat legapróbb szikrája. – A baleset után több hónapig alig mozdultam ki a házból. De nem akarlak ezzel untatni...

- Nem untatsz – vágta közbe. – Érdekel. Igazából mindig is érdekelt, hogyan lehet ezt az egészet feldolgozni.

Zsombor halványan elmosolyodott, majd tűnődve megvakarta a borostás arcát.

- Feldolgozni? – szólalt meg. – Érdekes megfogalmazás. Mint mondtam, az első pár hónapban szinte élni sem volt kedvem. Úgy éreztem, teljesen oda a fiatalságom: sosem fogok már lányokkal táncolni a diszkóban, nem fogok a tengerparton rohanni a naplementében,

búcsút inthetek az összes sportnak, amit eddig űztem... Egyedül ezek a gondolatok keringtek a fejemben. Nem voltam boldog. Egyáltalán nem.

Elfordult, és mintha egy pillanatra megrándult volna az arca. Dávid lesújtva hallgatta a monológot, és kínos kétségbeesésében arra gondolt, hogy milyen idiótán viselkedett az elmúlt néhány órában. Egyfolytában csak önmagát sajnáltatta, mintha ő lenne a világ legszerencsétlenebb embere. Most pedig itt ül a legjobb barátja bátyjával, aki egyik lábát sem képes többé megmozdítani. Dávid őszinte érdeklődéssel vizsgálta Zsombor arcát, és már-már szinte várta, hogy mikor jelenik meg egy nagy könnycsepp a srác szeme sarkában. Aztán megtörtént a csoda. Zsombor szélesen elmosolyodott.

- De aztán eljött a pillanat, amikor rádöbentem: az élet megy tovább. Ez csak az én, és a családom problémája. Ugyan, mégis kit érdekelne az utcáról, ha elmondanám nekik, hogy toloszékes vagyok? Mindenkinek megvan a maga problémája, amik néha nem is olyan globális gondok, mint azt kezdetben gondoljuk. Attól még, hogy nem tudok többé járni, ugyanolyan teljes életet élek, mint te, vagy bárki más. Ez, ahogy mondtad: „feldolgozni”, nem teljesen helyes. Ha a családod és barátaid melletted állnak, akkor nincs szükség arra, hogy feldolgozd.

Dávid elmosolyodott, de nem tudott mit válaszolni. Egy kissé most még szerencsétlenebbül érezte magát, azonban ezek a szavak elég sokat jelentettek neki. Nem tűnt már annyira kilátástalannak a helyzet, sőt... Szinte legyőzhetetlen személynek érezte magát, aki bármilyen problémát képes lenne megoldani.

- Nagyon elgondolkodtál – jegyezte meg Zsombor.

- Ó, bocs! Csak eltűnődtem azon, amit mondtál. Igazából ma egész nap tisztára depis voltam, és azért jöttem át Ádámhoz, hogy megvigasztaljon, de te most elég sok erőt adtál.

- Na mert mi történt?

- Igazából... – kezdte Dávid, de hirtelen nem jöttek ki szavak a száján. – Semmi.

Zsombor felnevetett.

- A semmin depiztél be? – kérdezte mosolyogva. Az ablakból beszűrődő napfény lágyan sütötte a jobb arcféltekét.

- Nem, csak azok után, amit elmondtál, már nem is tűnik problémának. De ha tényleg szeretnéd tudni, szétmentünk a barátnőmmel.

- Ó, nagyon sajnálom – felelte őszinte megdöbbenéssel a hangjában. – De ha ez vigasztal; a középiskolás szerelmek sosem tartanak örökké. Akik végigkísérnek majd az utadon, azon a teljes, küzdelmekkel teli útvesztőn, azok egyedül a barátaid lesznek.

Dávid kényelmetlenül felszisszent. *Mennyire igaza van*, futott végig az agyán a gondolat. Habár csak pár percet töltött még együtt Zsomborral, de mintha máris egy teljesen különböző szemszögből vizsgálná az életét, mint ahogyan azt korábban tette. Madártávlatból minden tisztára nevetséges, és izgalmas.

- Teljesen igazad van – bökte ki rövid gondolkodás után. – Ezek a fotók is... – mutatott a falon lévő fényképekre. – Végignézek rajtuk, és telik az idő. Változik minden; a kinézetünk, a környezet, a hangulat, de mindegyiken ugyanúgy rajta vagyunk.

- Na, látom megértetted – mosolygott Zsombor, majd hátrébb gurult egy kicsit, hogy elrejtse tekintetét a napfény elől. Szemeit a telefirkált plafonra szegezte, majd ismét a falra nézett. – Az utazásunk állomásai hol kiváló, hol kevésbé jó minőségűek, de valójában csak az számít, hogy mit érzel közben, és hogy hogyan éled meg a megpróbáltatásokat. Hiszen a dolgok legvégén mindannyian csak egy fénykép leszünk a falon. A kérdés csupán annyi, vajon milyen széles lesz rajta a mosolyunk.

Pályázó neve: Vörös Livia 10.C
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petróczki Mária

Változások

Egy szép házislésesen berendezett nappalijában ült a házaspár. Harmincöt, negyven év körüliek lehettek. Az asszony egy kis gyermekruhát hímezett, míg a férj egy regényt olvasott mellette.

- Olyan üres ez a ház! – törte meg a csendet a feleség, nagyot sóhajtott, szemei könnybe lábadtak, majd keserves zokogásba kezdett.
- Drágám, ez már nem rajtunk múlik, erről már csak Isten dönthet. Óh, én is annyira vágyom egy csöppségre, aki vér a véremből, hús a húsemból, akit láthatok felnőni...hallhatnám az első szavait, és azt mondaná, hogy apa – megcsuklik a szava- ,láthatnám az első lépéseit, akivel később együtt focizhatunk, akit elvihetünk az állatkertbe, a cirkuszba, aki minden bosszúságunk és örömünk lenne, és két szép szempárjával minden elkövetett bűnért feloldozást nyerne... – megtörli a szemét- de addig is itt vagyunk egymásnak, és én teljes szívemből szeretlek.

Felesége könnyekkel telt szemeivel rápillantott, gyengéden átkarolta, és csak sírt tovább.

Eltelt két év, és eljött a Jézuska napja. Kettesben a meleg kandalló mellett forró teát kortyolgatva daloltak, társalogtak az ajándékosztás órájáig. Először a férfi nyújtotta át a sok-sok szeretettel és munkával készült, kézzel faragott meglepetését, azután az asszony a saját kezűleg hímzett ajándékát.

- Nekem lenne még egy meglepetésem – mondta vidáman és izgatottan.

Meglepődötten nézett a férj a feleségére.

Az asszony ránézett a hasára, megsimogatta, majd a férjére pillantott, és az örömtől megszólalni sem tudott. A férfi felállt, finoman megérintette felesége hasát, miközben ezeket mondta:

- Ez, ez igaz? Akkor most tényleg? Egy gyerek? Egy gyerek! Egy kisgyerek! Fiú vagy lány? Mindegy, mindegy. Egy gyerek! Apa leszek! Szülők leszünk!

Szorosan magához ölelte feleségét, szenvedélyesen megcsókolta, s közben mindkettőjük arca az örömkönnyeiktől csillogott a gyertyák fényénél ezen a téli estén. Azt gondolták, hogy a földkerekségen nem élt, és nem is fog élni senki olyan, aki a mostani boldogságuknak akár csak a felét is tapasztalhatta volna.

Ez után a nap után minden megváltozott. Még gyengédebben bántak egymással, főleg a férj a feleségével, mindig csak az alkalmat kereste, hogy hogyan lehet hitvese segítségére. Egymás közt mindig a megszületendő gyermekről és a leendő szülőségről beszéltek, állandóan előjött ez az örömteli téma, ha a nagyszülőkkel, ha a barátokkal, ha az ismerősökkel vagy bárki mással találkoztak. Életük is fenekestül felfordult, hisz most már mindenre oda kellett figyelni, az étkezésekre, a sok zöldség-gyümölcs, és a megfelelő mennyiségű hús bevitelére, az egészségtelen ételek kerülésére, az alkoholtilalomra, a lelkiállapotra. A nő igyekezett minél kiegyensúlyozottabb, nyugodtabb életet élni, kerülni a stresszt, sokszor kikapcsolódásként eljárt jógázni is. Otthon, a házban kisebb felújításba kezdtek, átalakították a gyermekszobát, felszerelték a legmodernebb gyerek biztos berendezésekkel, eszközökkel, kisebb kamerákkal, és baba adó-vevő készülékekkel. A ház többi részén is, ahol kellett, kicseréltek bútorokat, szőnyegeket, kimeszeltek, festettek, fertőtlenítettek mindent. Folyton foglalkozásokra jártak,

az összes baba-és kisgyermek témájú könyvet megvették, kiolvasták, kívülről tudták. Egyszer, amikor meglátogatta lányát a leendő nagymama, megkérdezte tőle, nem lesz e kicsit sok, amit csinálnak, mire a kismama csak ennyit válaszolt:

- Isten lehetőséget adott a boldogságra, és nem szeretnénk hibázni.

Hétről hétre jártak különböző vizsgálatokra, ellenőrzésekre. Egy szokásos rutinvizsgálat végeztével az orvosok szó nélkül elvonultak egy kisebb helyiségbe. Ilyen még nem fordult elő addig, így a pár percről-percre feszültebben várta őket. Nyílt az ajtó. Az orvosok visszajövet végig a földet bámulták. Amikor a házaspárhoz érkeztek, a főorvos felemelte komor, vészjósló tekintetét.

- A felvételen egy rendellenességet fedeztünk fel. Valószínűsíthető, hogy egy genetikai elváltozásról van szó. Hogy miféle, azt egyelőre még nem tudjuk. A legnevesebb iskolákba jártam, kiváló emberektől tanulhattam, már rengetegmindent láttam életemben, de még ilyennel sem én, sem a kollégáim nem találkoztak. Biztosan nem állíthatunk róla semmit, viszont a jelen pillanatban a legvalószínűbb, hogy ez az elváltozás hatással lesz az egész életére, s valamilyen fogyatékossgal kell majd együtt élnie. Ennek is vannak fajtái. Előfordulhat, hogy képes lesz a külvilágot érzékelni, viszonylag jól kommunikálni, de az is, hogy ez az értelmére lesz hatással, önálló életre képtelen lesz, napi huszonnégy óras odafigyelést, törődést igényelve.

A házaspár lelke darabokra tört, minden egyes szóval egyre nőtt fájdalmuk, szenvedésük. Az ő drága, egyetlen kisfiuk lehet, hogy akár egész életében beteg lesz? Hát Isten ezt akarja?

Az asszony nagy nehezen összeszedte még megmaradt erejét.

- Ha mindez bekövetkezne, a gyermek szenvedni fog? Fog...-a könnyektől egy pillanatra nem tudta folytatni, erőt véve magán, újra hozzá fogott- Fog fájni neki? - és újra sírásba kezdett.
- Őszintén, asszonyom, fogalmam sincs. Az effajta betegségeknel van, amikor már a legerősebb fájdalomcsillapító sem képes enyhíteni a kínokat, viszont szerencsére az esetek többségében a beteg nem érez semmilyen fájdalmat.
- Most két lehetőség áll önök előtt: az egyik a terhesség-megszakítás. Még időben vannak, és ebben az esetben a törvények is engedélyezik. Azt azonban tudnia kell, hölgyem, hogy már az is kész csoda volt, hogy teherbe esett, egy újabb terhességre már nem látok esélyt ebben a korban. A másik lehetőség pedig, hogy mindezek ellenére vállalják a gyereket. A döntés a maguké.

Azzal kimentek a teremből az orvosok, magára hagyva a fájdalomtól gyötrődő párt.

- Miért? Miért? Miért adsz, ha úgyis elveszed? Hát lehetséges lenne? Mégis igaz? És ha élete végéig fogyatékos lesz? Istenem, miért? Drága kisfiam....
- Ugye, ez csak egy rossz álom, és nem a valóság? Legbelül még mindig hiszem, hogy az, bár az eszem tudja, mi az igazság...
- Mégis most mi legyen?
- Mindketten tudjuk, mi a helyes. Történjék bárhogyan, már a fogantatása pillanatában megkezdődött számára az élet. Az orvosok sem állítottak biztosan semmit, hát akkor, hogy dönthetnénk a bizonytalanságra alapozva egy élet ellen?
- Te is tudod, hogy az csak egy ábránd, hogy egészséges lesz, boldogok leszünk, és vidáman élünk, amíg meg nem halunk. A szomorú tény az, hogy igenis fogyatékos lesz egész életében! Én nem ilyen sorsot szántam a gyerekemnek. Nem, az én gyerekem nem lehet ilyen! Nem! Egy élőhalott, aki csak alszik, eszik, mert mást nem tud. Semmire sem képes, egész életében elvan abban az öntudatlan állapotban, egy értelmes szóra is képtelen, csak valamilyen érthetetlen hangokat tud kiadni. Nem tudja, hogy milyen érezni, sem azt, hogy mi a szeretet, a boldogság, a fájdalom. Nem ért az ilyen semmit a világból... talán azért

annyit még érzékel, hogy mikor van nappal, s mikor éjjel, mint ahogy a növények is képesek erre, és semmi egyéb. Nem, az én fiam nem lehet ilyen! – tört ki magából oly indulatosan, mint még soha, az apa.

- Rád se ismerek. – borzadt el az asszony- Ennyi év alatt ily vak voltam? Én pedig nem fogom elvetetni, mert ő a mi fiunk. Akár tetszik, akár nem, ő a mi gyerekünk! Amennyire a te fiad, úgy az enyém is, és nem hagyom, hogy bármit csinálj vele!
- Ő már nem a fiam! Az én fiam egy egészséges életvidám gyerek, és nem egy nyomorék!
- Akár hogy is történjék, ő mindig a fiunk lesz, vér a vérünkből, hús a húsunkból, és soha semmi pénzért nem fogom elhagyni, szeretni fogom teljes szívemből, ápolni fogom, és ha kell, mindenkivel szembeszállok!

Végszóra kinyílt az ajtó, s bejött a főorvos a válaszáért.

- Nos, hogy döntöttek? – hangzott a kérdés.
- Ő az én fiam, és bármi történjék, mindörökké az is marad. – válaszolta biztos hangon a nő.

Ez még csak a kezdet volt. Az a valaha oly boldog pár, akiket bárki irigyelhetett volna, most haraggal és megvetéssel különváltak. A gyermekét vállaló asszonyt, egyedül csak a legjobb barátnője támogatta, mindenki ellene volt: szülei, férje, annak a szülei, barátai, ismerősei, kollégái, és szinte az egész világ. Egyedül kellett átvészelnie az a hosszú időszakot, ami még a szülésig hátra maradt. Igaz, ott volt a barátnője, aki segítette, mindig és mindenben, vigaszt nyújtott, megnevettette, jó ízű ételeket készített, de még sem pótolhatta egy férj, egy anya, vagy egy apa törődését.

Eljött az idő. Az asszonyt a szülőszobába tolták. Ekkor már a fájdalmai igen erősek voltak, gyorsan be-kilélegzett, ahogy kell. Egyre csak erősödtek a fájások. Lepörgött az élete a szeme előtt, a mérhetetlen fájdalmak közt azon gondolkozott, hogy lehetett volna másképp... Ekkor valamit érzett, a kezén, valami, valaki mintha megfogná, és mintha valaki mondana valamit. Felneéz és meglátja...

- Megbántam mindent, hogy engedtelek elmenni, hogy nem hallgattam rád, és azokat a szörnyűségeket, amiket mondtam... Igazad volt, bármi történjék, ő mindig az én fiam marad, aki vér a véremből, és hús a húsemból. Szeretni fogom, amíg élek.

Pályázó neve: Radványi Ákos 10.C
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petróczki Mária

Váratlan találkozás

Kicsöngettek. Erik meggyötörten bandukolt ki az iskola épületéből. Bánatában észre sem vette a friss téli hóesést. Nem értette, miért bántják az osztálytársai, miért közösitik ki folyamatosan... azonban valahol belül mégis tudta, érezte az okát... Megérkezett anyja kocsijához. Mikor végre beszállt, anyja csak nézett rá megértően, tudta, mi történhetett. Elindította a kocsit, majd szótlánul elindult. Pár perc múlva váratlanul megszólalt:

- Most már biztos, hogy beszélni fogok velük. Nem tehetik ezt veled!
- Kérlek, édesanyám, ne szólj nekik... - mondta a fiú szipogó hangon.
- De hát fiam, csak azért, mert így születél, nem tehetnek veled azt, amit akarnak. Nemrég költöztünk ide, pont azért, hogy itt új életet kezdhessünk, nem hagyom, hogy itt is visszaéljenek a gyengeségeddel.
- Az én hibám, hogy túl gyenge vagyok... Ha nem foglalkoznék velük, akkor békén hagynának. De ezt nekem kell megoldanom, nem beszélhet helyettem mindig valaki más!
- De vannak dolgok, amiket egyedül még nem tudsz megoldani, még csak 12 éves vagy!
- Akkor sem akarom, hogy ebbe beleszólj! Az én kötelességem ezt megoldani.

Az anya fejét csóválva bekanyarodott a házuk elé. Kiszálltak a kocsiból, a hó ropogott a lábuk alatt.

- Van szebb dolog a havazásnál, anyukám? Ahogy lassan ráhullik az arcunkra, s ott hirtelen elolvad. Ahogy beborítja a háztetőket, falukat, a fákat és erdőket, és minden fehér lesz – mondta a fiú.

Az anya elmosolyodott ezek hallatán. Bekísérte Eriket és leült a nappaliban. Arcát kezeibe temetve ült, elkeseredetten. Tehetetlen volt. Végül úgy döntött, hogy megpróbál úgy tárgyalni a fiúkkal, hogy az titokban maradjon. Kinézett az ablakon és látta, ahogy fokozatosan eláll a hóesés.

Másnap hamarabb ment fiáért, a folyosón várakozott. Mikor meglátta a négy fiút - név szerint Balázst, Marcellt, Danit és Alexet - akik érintettek voltak Erik zaklatásával kapcsolatban, félrehívta őket. Tekintete aggódó volt, mégis sugárzott belőle az anyai szeretet és a kedvesség. Szerette volna megszidni a fiúkat, amiért bántották fiát, mégis, mikor az udvarra értek, hangja meggyőzően, kérlelően hallatszott.

- Fiúk, gondolom, tudjátok, hogy Eriknek van egy súlyos betegsége, amivel nehéz együtt élni. Az előző iskolájában is sokan bántották. De ő elkeseredés helyett próbál beilleszkedni, barátokat keresni. Csak arra vágyik, hogy tiszteljék, és úgy bánjanak vele, mint egy egészséges korotokbeli fiúval. Fontosabb neki, hogy megértsék, mint a tanulás vagy akár a saját egészsége. Reggelente kitartással és reménnyel kel fel, a nap végén viszont elszomorodva ér haza. Nem mondta el az okát, de nem nehéz kikövetkeztetni, hogymi történik vele napközben. Az előző iskolájában is sokan bántották, kinevették emiatt, ahelyett, hogy segítettek volna neki. Remélem, hogy ti vagytok annyira értelmesek, hogy megértitek a helyzetét, ha pedig még mindig nem, akkor képzeljétek el a napjait, hogy miken megy át...Kérlek titeket, hogy ne bántsátok olyanért, amiről nem tehet! Nem kérem, hogy segítsétek, de ne éljete vissza a gyengeségével.
- Megértettük– mondta Balázs és mélyen az asszony szemébe nézett.

Az anya gyengén elmosolyodott, majd kocsija felé indult. Utoljára megállt és visszanézett.

- Majdnem elfelejtettem, nem azért vagyok itt, mert ő üzent. Ezt csakis azért teszem, hogy minél teljesebbé tegyem az életét, éppen ezért szeretném, ha ez a beszélgetés köztünk maradna – ezzel búcsúzott.

Aznap este végre megnyugodott valamennyire. Vacsorájuk szerény volt, mert igazából ők maguk sem voltak kifejezetten gazdagok. Az anya egyedül élt fiával, a gyermek apjának és bátyjának hollétéről nem tudtak semmit, Erik születése után eltűntek. Ketten laktak kisebb házukban. Vacsora után Erik hamar lefeküdt, már várta a következő napot. Csak arra tudott gondolni, hogy holnap jobban fog igyekezni, és az emberek ugyanúgy el fogják ismerni, mint másokat.

Másnap reggel is olyan kedvvel és vidámsággal kelt fel, mintha semmi rossz nem is történt volna élete során. Összepakolta táskáját, reggeliztek és már indultak is. A kocsiban is meglepően sokat mosolygott, amit anyja is észrevett.

- Mitől vagy ma ilyen vidám, Erik?
- Nem tudom megmondani, de ma a szokásosnál is boldogabb vagyok. Örülök annak, hogy élek, hogy iskolába járhatok, és hogy van családom – mondta mosolyogva.

Mikor megérkeztek, anyja elment vele a bejáratig. Mikor a portás meglátta, a segítségére sietett, majd felkísérte az emeleten lévő osztályukig.

- Köszönöm a segítséget, innentől már én is boldogulok!
- Biztos vagy benne?
- Hát persze – mondta magabiztosan és ismét elmosolyodott.

A portás ekkor hirtelen eltűnt, ő pedig belépett az osztályba. Néma csend támadt.

- Sziasztok!

Egy-két ember halkán mormolt egy szíát, pár másodpercig csendben méregették, majd mikor leült, ismét elkezdődtek a cseverészések, a házi feladat másolása, a tanárok kifigurázása, az előző napi események elmesélése. Erik olyan boldogan várta a tanárt, mintha a fizika lenne a kedvenc tantárgya. Jókedvének az utolsó előtti szünet vetett véget:

Kicsöngetéskor a tanulók kifutottak az udvarra, Eriket a portás kísérte ki.

- Köszönöm szépen, az udvaron már tudok tájékozódni.

Élvezte a hideg téli szellőt, ahogy átsuhant az iskolaudvaron. Azt képzelte, hogy az emberek őt ünnepezték, mint hőst, a magasba emelték, és úgy vitték haza édesanyjához, mindenki egyenrangúként bánt vele, tisztelték őt... Miközben erről álmodozott, halványan elmosolyodott, de ekkor hirtelen valaki oldalba lökte, elvesztette egyensúlyát és elesett.

- Mostanában az a szokás, hogy anyukával elintézzük a dolgokat? – Balázs és a három fős bandája volt az.
- Miről beszélsz? – kérdezte a fiú.
- Komolyan azt hiszed, hogy nem tudjuk, hogy te szóltál neki?!
- De hát kinek? – értetlenkedett továbbra is.
- Tudod te, hogy az anyádról van szó! Egész hihető volt, mintha tényleg nem te szóltál volna neki, hogy beszéljen velünk!

A fiúban egy pillanatra megállt az ütő. Vajon tényleg beszélt az anyja a fiúkkal? Pedig megkérte, hogy ne beszéljen velük.

- Beszélt veletek az anyukám?
- Mintha nem tudnád... De közlöm veled, hogy eddig jó dolgod volt, de mától tényleg fogod élvezni az itt töltött időt, ezt jobb, ha tudod! – mondta, majd elvonultak.

A fiú le volt sújtva. Hogy is ne lett volna, hiszen az előző iskolájában is ilyesmi történt! Ott se segített rajta az osztálya, mert nem mertek bármit is mondani a nagytermetű gyerekek és bandájának, akik piszkálták őt. Hasonlóan a tanárok is csak megfenyítették őket, de nem tettek semmi jelentősebbet a fiú érdekében. Ezért kellett elköltözniük.

Kiábrándultnak érezte magát. Piszkosan, sárosan felállt, és tehetetlenül botorkált az osztálya felé. Mikor nagy nehezen beért, nem látta a térdmagasságban kifeszített kötelet,

előreesett és egy kisebb vödör kréta por landolt a fején. Természetesen Balázsék voltak azok. Az osztály velük együtt nevetésben tört ki.

- És még csak most fog kezdődni – súgta neki Alex.

Egyedül az egyik lány jegyezte meg, hogy túl messzire mennek. Erik csak állt ott tehetetlenül a sötétségben, sárosan, porosan, megalázva és rettegve. Hallotta a nevetést, érezte, hogy senki sem fog segíteni neki, ezért kifutott az osztályból, le az emeleten, majd ki az iskolából. A portás utána is szólt, de már késő volt, csak ment az utcán, minél messzebbre akart kerülni a gonosz társaitól. Úgy érezte, hogy sose volt még ilyen messze álmaitól, hogy legyenek barátai, akik segítenek rajta és tisztelik őt. Egy parkba tévedt, mely majdnem üres volt. Az olvadó jégcseppek csöpögtek a kopasz fákról, melyeken a téli madarak eleséget kerestek. Talált egy padot, leült és halkán sírdogált. Arra járt egy fiatal férfi, és észrevette a síró kisgyereket. Egy darabig szótlánul állt mellette majd megkérdezte:

- Bántottak?

- Ki vagy te? – kérdezte szipogó hangon, majd felnézett.

A férfi elmosolyodott.

- Csak egy átlagos ember hétköznapi problémákkal. Leülhetek?

Erik bólintott.

- Tehát, mi történt, hogy ilyen messze jársz az iskolától?

- Azért, mert annyira egyedül érzem magam, mintha én lennék az utolsó csillag az égen... Apukám és a bátyám kiskoromban eltűnt, egyedül anyukám maradt és az ő szülei. Az iskolában folyamatosan bántanak, pedig nem adtam rá soha okot, egész nap csendben vagyok, nem zavarok senkit... Engem nem tisztel vagy szeret senki. Folyton gúnyt üznek belőlem és köznevetség tárgya vagyok, most is egy merő sár és por lettem, mikor ellöktek... és ezt még erősíti a betegségem. *Ez miatt* könnyű bántani engem – magára mutatott – azt hittem, hogy ha csak páran is, de segíteni fognak rajtam. Én segítenék azokon, akiknek van valamilyen bajuk és segítségre szorulnak, de ők csak kinevetnek. Ráadásul, anyukám azzal akart segíteni, hogy beszélt a nagyfiúkkal, hogy hagyjanak békén engem, de ezzel csak rontott a helyzeten. Most már évekig csak engem fognak alázni mindenki előtt. Már azért is irigylem őket, hogy legalább együtt vannak ellenem, mint haverok, én meg csak egyedül az egész világ ellen. Néha már azon gondolkodom, hogy vajon hány ember hullatna értem könnyeket, ha eltűnnék? De nyilván senki se...

- Hogy hívnak, fiú?

- Katona Erik.

A férfi arcán furcsa érzelmek keveredtek. Végül csak ennyit mondott:

- Tudod, Erik, a család nagyon fontos az ember életében. Ők örülnek veled a jóban, támogatnak téged a bajban, és ha akár csak egy rokonod van is, az nagyon sokat jelent – arra kissé elsötétült – Tudod, nekem is volt egy testvérem, akit el kellett hagynom régen... a családom szegény volt, én pedig elhagytam őket, hogy munkát keressek a nagyvilágban. De aztán valahogy túl messzire sodródtam, majd fokozatosan magamra maradtam. Régen jó életem volt, de azóta csak ürességet érzek belül...

- Értem.

- Jegyezd meg, hogy mindig a család az első – mondta mosolyogva – anyukád vigyáz rád, de eljön majd az idő, amikor neked kell vigyáznod rá, és ne hagyd, hogy szomorú legyen! Rendben?

- Hát persze! – mondta vidáman, majd újra elkomorodott – és mit csináljak azokkal, akik bántanak? Én nem tudom erővel legyőzni őket, meggyőzni pedig képtelenség.

- Nem kell mindenhez pusztán erő. Te belül sokkal erősebb és okosabb vagy, mint ők. Higgy magadban, te meg tudsz változtatni a tetteiddel bárkit, pont azért, mert nem vagy hétköznapi gyerek. Még azokat a nagyfiúkat is. Ha pedig azt akarod, hogy tiszteljenek, akkor nem elég csak csendben ülni egész nap a padban, akkor ki kell érdemelned a

tiszteletet: segíts ott, ahol tudsz, akár az életed árán is, és előbb vagy utóbb mindenki el fog ismerni, és tisztelni fognak az emberek!

- Köszönöm! De miért vagy velem ilyen kedves?
- Emlékeztetsz a kistestvéremre.
- Tényleg, te miért nem keresed meg őt?
- Keresem, de egyelőre nem találok nyomát. De érzem, hogy meg fogja állni a helyét az életben, bárhol is legyen.
- Ha igazán szereted, biztosan megtalálod... Remélem, az én bátyám is keres engem.
- Idővel biztosan találkozni fogtok – kissé elsötétült a tekintete – csak tudod, az emberek nagy része csak az utolsó pillanatban jön rá, hogy mi mindent szalasztott el az életben, és csak akkor kezdik jóvátenni bűneiket, amiket életük során elkövettek, helyretenni kapcsolataikat, mikor már meg vannak számolva napjaik. Akkor kezdik csak megérteni, hogy a család és a barátok a legfontosabbak az életben...
- De te legalább időben rájöttél ezekre a dolgokra.
- Nem, sajnos túl későn...
- Ezt hogy érted?
- Úgysem értenéd. Majd ha nagy leszel, te is rájössz néhány dologra – mosolygott a férfi.

Mély csend ereszkedett közénk.

- Lassan 4 óra, ideje hazamenni, nemsokára besötétedik. Gyere, elkísérlek, merre laksz?
- Az Ady utca 65-ben.
- Hát akkor ez eltart majd egy darabig.

A férfi valahogy megváltoztatta, sokkal okosabbnak érezte magát. Átmentek a faluszéli hídon, mely alatt egy jeges patak volt és egy kis tóvá szélesedett. A tó felszíne tükörsima volt, a gyerekek kint játszottak a tó körül: hóembert építettek, hógolyókat dobáltak egymásra, a bátrabbak pedig rámerészkedtek a friss jéggel borított tóra. A férfi észre is vette, hogy a nem olyan messze lévő tó jege még túlságosan gyenge. Meg is jegyezte:

- Arra a jégre még nem szabadna felmenni, mégis egyre többen mennek fel. Azt a kövér gyereket és a három másikat biztosan nem fogja már kibírni.

Ekkor Eriknek egy sötét gondolata támadt. Lehet, hogy ők pont azok a fiúk, akik bántani szokták? És ha most beszakad alattuk a jég, többé nem fogják piszkálni végre... De ekkor eszébe jutottak a férfi szavai: *Segítség ott, ahol tudsz, akár az életed árán is és előbb vagy utóbb mindenki el fog ismerni!*

- Azok az osztálytársaim! Menjünk oda hozzájuk rögtön!

A férfi megfogta a kezét és vezetni kezdte tópart irányába, de mire odaértek, már megtörtént a tragédia. Jól gondolta, tényleg a gúnyolódó osztálytársai voltak azok. Balázs alatt beszakadt a jég, barátai viszont megijedtek és kirohantak a jégről, ahelyett, hogy segítettek volna társukon.

- Maradj itt, hozok segítséget! – mondta a férfi.

Erik viszont szívére hallgatott, felmerészkedett a jégre és futott a hang irányába. Úgy gondolta, hogy kis testsúlyával amúgy sem volt valószínű, hogy beszakad alatta a jég. Félúton elesett, a jég megrepedt. De nem adta fel, négykézláb ment tovább. Kezei és teste kezdett átfázni, a jég vékonyodott és egyre jobban recsegett. A végén már csak kúszva ment, kezdett nagyon átfázni és csak a hangok alapján tájékozódott. Mikor odaért, megfogta a kapálózó Balázs kezét, és húzta, de Balázs nagy termete miatt alig mozdult, alatta pedig repedezett a jég. Nagy lendületet vett és egy határozott mozdulattal kihúzta a kövér fiút a vízből, de ezzel a lendülettel beszakadt alatta a jég. A fiú víz alá került, Balázs pedig a felszínen maradt. Nem tudott úszni, mégsem kapálódzott levegőért: nyugodt volt és mosolygott. Érezte, hogy mindent megtett és hogy most először végre egyenrangú félként bántak vele, ezért úgy érezte, elérte célját, kár hogy már nem láthatja barátai meglepett arcát, ahogy rájönnek, mennyire félreismerték őt... Levegője fogyott, egyre mélyebbre merült a fagyos vízben, fokozatosan

elvesztette eszméletét. Már csak képeket látott maga előtt, anyukáját, ahogy beköltöznek az új lakásukba, osztálytársait, bátyját, az ismeretlen kedves férfit, szeme lecsukódott... De ekkor egy kéz nyúlt utána és egy erőteljes húzással kihúzta a vízből. A férfi volt az. Félholt állapotban, átfagyva ért Balázssal és vele a partra, ahol mindenki meglepett arccal, tapssal és éljenzéssel fogadta őket. Senki sem gondolta volna, hogy egy ilyen kicsi, gyenge testalkatú, vak gyermekbe ennyi bátorság és ekkora szív szorult, hogy egy olyan emberért teszi kockára életét, aki folyamatosan gúnyolta őt. Osztálytársai is alaposan félreismerték. A parton már várták a mentősök, ruhákkal bugyolálták be a fiút, aki még most sem egészen magánál. Fagyoskodott és alig érezte testrészeit, de mégis boldog volt, mert elérte a célját: az emberek elismerték őt és végre tisztelték is. Az jelenlévők terjesztették a faluban hősiességét, az emberek elmesélték tettét, és hamarosan anyukája is megtudta, hogy fia hős.

Esteledett. A férfi bekísérte a mentősökkel Eriket a kórházba, megszidta, hogy miért volt ilyen meggondolatlan, meg is halhatott volna. Magában mégis boldog volt. Mikor kiért a kórházból, anyukája pont bekanyarodott kocsijával, fiához tartott, de a fiatal ismeretlen addigra már köddé vált.

A férfi bandukolt a sötétségben, átment a falun, a közeli erdő felé tartott. Utoljára még ennyit mondott:

- Le sem tagadhatná, hogy a kistestvérem... Bár lenne időm, hogy jobban megismerjem – mondta, majd bement a faluszéli erdőbe.

Senki se látta többé.

Pályázó neve: Bagó-Soós Liliána 6.b
Iskola: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő tanár: Csókás Kinga

A varázsfa

A szokott módon nagy szomorúsággal, kétségbeesetten, de mégis sok reménnyel és vággyal indultam el, hogy ez a nap más lesz, mint a többi. De tudtam, hogy nem.

Mégis ha nagy nehezen is, de elballagtam abba szánalommal és megaláztatással teli iskolába. Pedig az iskola nem tehet semmiről, hisz csak a tudást szeretné átadni. De hogy miért vagyok szomorú és kétségbeesett? Mert én más vagyok mit a többiek. Én, én ő... néma vagyok. Már így születtem. Fogalmam sincs arról, milyen beszélni, a hangokat formázni. Olyan jó érzés figyelni, ahogy beszélnek, énekelnek, nézni, ahogy a száj csak pereg-pereg. Ezek a gondolatok mit sem érnek, ha nem tudom átadni a többieknek. Ezért is járok speciális iskolába. Minden szép is lenne, ha nem lenne a másik oldalon normális iskola, normális gyerekekkel. Minden áldott nap átjön néhány gyerek és elkezdnek csúfolni, és mindig én vagyok az áldozat. Nem tudom, miért, valahogy mindig a szívemre veszem. Nem tudok mit tenni, hiába írnám le, úgyse hinnének nekem, hisz az ottani felnőttek kizártnak tartják a két iskola közti átjárást, hát még a mobbingot. Nem tudom, már kisgyerekkorom óta arról álmodozom, hogy átkerüljek, egy másik, egy olyan világba, ahol mindenki fejben tudna kommunikálni és senkit nem érdekelne, milyen beteg a másik, mindenki egyenlő lenne.

Tudom, hogy csak álom marad. Akkora zűrzavar van a fejemben! Nem tudom, mit kezdjek a gondolataimmal. Eltökéltem, ma nem megyek iskolába, hogy rendet tegyek a fejemben. Kilépek az ajtón és a szokott jobb irány helyet ezúttal balra iszkolok. Azon gondolkodtam, hova is menjek, mikor bevillant, hogy nincs messze a közeli tó. Gondolkodás nélkül elkezdtem futni, nehogy leszóljáson egy idegen. Lehet, hogy szokatlan, de nem félttem, hogy leszidnak. Anyuéknak mindegy, hogy mit csinállok, alig foglalkoznak velem, de már megszoktam. S ahogy mentem, hirtelen elkapott egy érzés. Egy olyan érzés, amit még sosem éreztem. Mintha automatikusan tudtam volna, hogy nekem most kell lekanyarodni. Ahogy az ösvény végére értem, egy olyan szemet gyönyörködtető helyre értem, amiről álmodni nem mertem volna. A jéghideg tó szinte ragyogott, így még sosem láttam. Egy csodálatosan szép fa, esküdni merek, a világon párját nem lelem! Ez csak fokozta a látványt. Ez a fa nem csak különösen szép volt, hanem teljesen más, mint a többi. Mindegyik fa eldobta már a színes leveleit, de ez nem. Pedig nem örökzöld. Vastag törzsének sokkal erőteljesebb volt a színe, ágai vége mind kurta volt, ezernyi levelei még mindig élénkpirosan lebegtek. De a legkülönlegesebb része az volt, hogy ezen a fán lógott egy hintaágy. Legjobban az fogott meg benne. Mintha nekem szánták volna, hívogatni kezdett. Persze, hogy azonnal belevetettem magam. Egy darabig csak ültem a gondolataimmal, mikor az életem egy csapásra változott meg azzal, hogy egy idegen hangot hallottam a fejemben:

- Szia, ne ijedj meg tőlem, én a fa vagyok, akit annyira csodálsz. Hallom a gondolataidat, ha szeretnéd, én segítelek elvinni egy olyan világba, amire vágysz.
- Te hallod a gondolataimat? Az hogy lehet? Mi vagy te?
- Én egy varázsfa vagyok, tudom, furcsán hangzik. De ahogy itt gondolkodtál, kicsit megsajnálalak, és ha nem kérdeztelek volna meg, egy életen át sajnálnám. Ami elég hosszú idő lenne.
- Értelek, de engem nem kell sajnálni! Attól, hogy más vagyok, attól még ugyanolyan normális ember vagyok. Ha hallod a gondolataimat, igazán rá jöhettél volna. De az ajánlatod igen csábító..... Azt hiszem, belemegyek. Mondd, mit kell tennem?

- Csak gyere fel a lépcsősoron...

Abban a pillanatban az ezernyi ág külöszakadt, és egy égis éró lépcsőt alkotott. Tátott szájjal elkezdtem rajta lépdelni. Hirtelen minden olyan pillekönnyű lett. Először azt hittem, egy örökkévalóságig megyek majd, de nem is vettem észre, úgy repült az idő, és mire feleszméltem, már be is csukódott az ajtó mögöttem. Hirtelen meleg lett, és ahogy beljebb léptem, minden úgy nézett ki, ahogy elképzeltem. Egy kicsinyke falu, rengeteg emberrel. Ahogy elindultam, számtalan hangot hallottam a fejemben, az emberek mind sérültek vagy némák, vagy süketek voltak. Minden varázslatossá vált, végtelenül boldog voltam, így még sosem örültem semminek. Még nézni is jó volt, ahogy élük az életüket, gondoltam, leszólítom az egyikkőjüket. Kíváncsi voltam a mindennapokra, hogy élük az életüket. Kiszemeltem magamnak egy lányt, aki olyan szinten hasonlított rám, mintha a rég elveszett ikertestvérem lenne. Az volt köztünk a különbség, hogy sugárzott róla az önbizalom.

- Szia, én Virág vagyok. Új vagyok itt, a Varázsfa küldött el ide, hogy itt jobb lesz nekem.

- Szia, Virág, Niki vagyok, olyan, mint te. Én sem tudok beszélni. Ó micsoda véletlen, nekem volt egy Virág nevű húgom! Nyugi, engem is a fa küldött! Hát akkor üdvözlünk Csodafalván!

- Ha szabad kérdezni, te miért jöttél ide?

- Hát mert a földiek nem fogadnak el minket! Lenéznek, vagy csak sajnálni tudnak! Sokat beszélünk arról, hogy valaha lesz-e olyan ember, aki kiáll értünk. Nem igazán hiszünk benne. Ezen kívül itt mindig vidám az élet! Nincsenek szülők, idegesítő emberek, csak mi és az öröm!

Ahogy hallgattam a szavait, rádöbentem, hogy mennyire hiányoznak a szüleim, és hogy ezeknek az embereknek egy olyan szóvivőre van szükségük, aki kiáll értük. Egy olyan ézés vagy inkább gondolat jutott az eszembe, hogy ÉN... talán ÉN alkalmas lennék erre a feladatra! Még nem szoktam meg, hogy mindent hallanak, ami átfut az agyamon. Persze, hogy Niki mindent hallott:

Szóval te szeretnél minket képviselni? Ez remek, végre valaki! Na sipirc vissza a földi világba és állj helyt !

Azzal kituskolt az ajtón és búcsúszóként annyit mondott:

-Ne feledd, mi fentről drukkolunk neked, hogy sikerüljön, és soha ne feledkezz meg rólunk! Ha sikerül a küldetés, akkor talán mi is visszamegyünk a földre!

Aztán becsukódott az ajtó.

Bágyadtan nyitottam ki a szemem. Ott találtam magam a hintaágyban fekve. Vajon hová lett a lépcső? Elkezdtem gondolatban szólítgatni a fát, de semmi válasz. Az nem lehet, hogy csak álom volt! Pedig olyan valóságos volt! Egy életre megmaradtak a fejemben Niki utolsó szavai. Vajon én vagyok az elveszett húga? Most már értelmet nyert az életem. Tudom, mit kell tennem! Megtanítani az embereket arra, hogy minket is szeressenek és elfogadjanak! Diadalmasan felálltam, boldogan és mosolyogva rohantam hazáig...

Pályázó neve: Madarász Maja 9.
Iskola: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Milánkovics Tímea

Fogadj el!

Vágytak és vártak rám,
ezért megszülettem.
Kérlek te is fogadj el engem!
Te látod a fényt, a színeket,
Én érzem az emberi szépséget.
Érzem a természet illatát,
Hallom a csend szavát.
Szól hozzám, mesél nekem,
Elmondja mennyire is szép az életem.
Szép ez a világ, amelyben élek,
Hisz ott nem csak színek, illatok léteznek.
Ott fények vannak, madarak énekelnek,
A csend titkos hangjai nekem beszélnek,
Minden olyan, amilyenek én látom:
Ez az én gyönyörű világom.
Örülök a napnak, mely megérinti testem,
Kérlek te is fogadj el engem!

Pályázó neve: Vitéz Sára 5.b
Iskola: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Felkészítő tanár: Filvig Ágnes

Zolika

Zolika nagyon szereti a csokit,
és mindent ami édes.
Ha egymás után hatszor megkérdezi:
-Anya veszel holnap csokit? - az bizony rémes!

Hogyan tud Zolika egész
délután egy játékkal játszani?
Hogy lehet,hogy ő még
sose akart bántani?

Örül hogyha nevetünk
ugrál és mosolyog:
ha vitatkozunk megijed
anyjához sompolyog.

Beszélgetni nehéz vele
mert ha kérdezek
kérdésemre saját
kérdésem a felelet.

Szeretjük mert szerény s kedves
barátunk ő talán életünk kissé
gondokkal terhes
de vele együtt teljes!